

ומכאן יוצאה רוח טמאה אחת שנתקראת אַרְרִיךְיָא, וכמה אלף ורבעות עשרה, וכלם נקראיים אַרְרִיךְיָיִם, כמו שנאמר (איוב ג) יקבריו אַרְרִיךְיָיִם. והרוחות הוזו וכל אלה שעה, כלם קיימים לטל אותן רבBOR שקלל אדם את עצמו ברגזו, ואלו מעריהם את החש הזה שנתקרא (ישעה כ) לוייתן נחש עקלתון, בגין עקלתון, כדי להביא ולעorder קלות על העולם. זהו שפתות

יקבריו אַרְרִיךְיָיִם וגוו.

ואלו אַרְרִיךְיָיִם שלטם על רגעי ושעות היום, ונוטלים אותם דבריהם שקלל אדם על עצמו, בין ברגו בין בשעה, ובאותו דבר מעריהם את אותו נחש עקלתון שנתקרא לוייתן, כדי להעמידו להשחת את העולם. וכך קלל אַיּוֹב את יומו בצערו, ולא את גופו, שפטות (איוב ג) ויקלל את יומו - בתקלה, ואחר כך - יקבריו אַרְרִיךְיָיִם. הרחמן יצילנו מהצד

הרע ומתקפו ומכל דבר רע. תהיכל החמיישי. ההיכל הזה הוא היכל שנתקרא שא"ל, בנגוד אותו השם שנתקרא ערל, והרי בארכו שהזה סוד הערלה. בהיכל הזה יש פתח אחד וממנה אחד עליון, וזהו המῆנה ליהיר תמיד קטרוג על העולם, והרוחות הוזו נקינות אייב"ה, משום ששם של הפה מה זה נתקרא אייב"ה, וסימן - בראשית (איוב ג) ואיבה אשית בינה ובין האשה וגוו.

בהיכל הזה עומדת רוח אחת ששולטת על הפל, וזה נקרא שוד ושבר. וזהו שוד בחרים הרים, בתוך סלעים וחרים. מהיכל הזה יונקים כל אותם שודדים ומשמידים במקומות חרבן. ומכאן יוצאים כל אותם שהחרבים בחרבות וברמחים, והולכים אמר

ומהבא נפקא חד רוחא מסאבא, דאקרי ובחלו אקרין אַרְרִיךְיָיִם. ובמה אלף ורבען עמיה, יקברוהו אַרְרִיךְיָיִם. והאי רוחא וכל אינון העמיה, בלחו קיימי לנטהlia ההייא מלחה דלייט בר נש גְּרָמִיה, בין בְּרוֹגְזָא, בין באומאה, ובההייא נש גְּרָמִיה, מתערி להאי נחש עקלתון, דאקרי מלחה, בוגין לקיימא לייה לחבלא לעלם. ועל לוייתן, בגין לקיימא לייה לחבלא לעלם. לא לוייתן אַיּוֹב יומיה בצעירה, ולא גומיה. דא כתיב (איוב ג) ויקלל את יומו בתקלה, ולכתר יקבריו אַרְרִיךְיָיִם. רחמנא לישזון מסטרא

בישא, ומתקפי. ומכל מלחה בישא.

היכלא חמיישא. היכלא דא, איהו היכלא דאקרי שא"ל, לךל והוא שמא דאקרי ערל, והא אוקימנא דדא איהו רזא דערלה. בהאי היכלא, אית חד פתחא, וחד ממןא עלייה. ודא איהו ממןא לאתערא תדר קטרוגא על עלם, והאי רוחא אקרוי אייב"ה, בגין דשמא דהאי פתחא אייב"ה שמייה, וסימני (בראשית ג) ואיבה אשית בינה ובין האשה וגוו.

בהאי היכלא קיימא חד רוחא דשליט על כלא, והאי אקרוי שוד"ד. ואיהו (שור) יקברוהו שוד ושבר. וזה הוא שוד בטור רמאי, גו טגרין וטורין. מהיכלא דא יגקי כל אינון משדי ומשאי בחרבן. ומהבא נפקין, כל אינון דקטלי בסיפין ורומחין, ואזLIN

(בראשית א) להט החרב המתחפה, לחשميد הכל.
מזה יוצאה רוח אחרת שנקרואת שוד. וכששולט הרעב על העולם, הרים והוא שוד נקרואת שוד נמצאת, רוח אחרת משפטה עמה, שנקרואת כפין. ואלו הוילכים בעולם, ונמצאים בגנוג בני אדם. והינו שבתות (איוב ח) לשוד ולכפן תשחק. ואלו עוזים קטרוג לבני אדם ושורדים את הכל. האחד שנקרוא שוד. אחריו שהולך לתוך הרים רמים ושודד ומחריב ומשמיד הפל, או שב ושוד בני אדם, ומתחים בחלשו. וכשאוכלים בני אדם, לא שבעים, מושום שהוא שולט בעולם.

ובאותו זמן, מי שעוצה חסד עם בני אדם ונומן להם לאכל ולשתות, כדי הוא לדוחות את שמי הרוחות החוץ שלא ישלום בעולם. וכשישראל לא עוזים חסד עם בני אדם, ושאר העמים עושים חסד ביעולם, או שמי הרוחות הלאו, מתבושים לשאר העמים, ומהתוקים וכו' דבריהם מותים. ומהתוקים על ישראל. משום שהרי אז התחזק אותו הצד الآخر, וישראל נכוונים.

ובישראל עוזים חסד, נכוונו אותו הצד الآخر ונחלש, הצד הקשה מתזק. וכשישראל לא מעוררים חסד, אונן שמי רוחות מהבשות. את התבונה להם לשאר העמים (מהבשות) ומחפה את התבונה מהלעלת הצד השני, יונקים אותם שאר הקערע אונם את ישראל, ואו אונן הברכות שירודות מלעלת הצד השני, יונקים אותם שאר הקערע אונם עמיין. ברמי נשי לא בטרתי, אלין ישראל. בגין דשאар עמיין משבי ליה בגוויהו, באינון חסדים דעבדין עם בני נשא. ויישראל מרחקן ששאר העמים מושכים אותם לתוךם באונם חסדים שעוזים עם בני אדם, ויישראל מרחקן

בטר להט החרב המתחפה לשיאה כלא. מהאי נפיק רוחא אחרא, ואקיי שוד. ובכד שליט פניא על עולם, האי רוחא דאקיי שוד, והוא אשתקה. דאקיי כפין. ואליין אזייל אשתקה עמיה, דאקיי כפין. ואליין אזייל בעולם, ומתקבחי לךבל בני נשא, והיינו דכתיב, (איוב ח) לשוד ולכפן תשחק. ואליין דכתיב קטרוג לבני נשא, ומישידי לבני רמאין, דאקיי שוד, דכתיב דאויל בגו טוריין רמאין, ושדייד וחריב ושבאי כלא. כדין תב ושדי לבני נשא, ומתיין בחוילשא דיליה. ובכד אכלי בני נשא, לא שבעין, בגין דאייהו שלטה בעולם. ובזהוא זמאן, מאן דעביד חסד עם בני נשא, ויהיב לון למיכל ולמשתי, כדאי אייהו לדחיהו לון לאליין תרין רוחין לבר, שלא שלטי בעולם. ובכד ישראל לא עבדי חסד עם בני נשא, ושאר עמיין עבדי חסד בעולם. כדין אלין תרין רוחין מתבשים (ס"א לשאר עמיין ומתקפי וכו') מליהו, ומתקפי עלייהו דישראל. בגין דהא כדין אתקף ההוא סטרא אחרא, ויישראל אתקפיין.

ובכד ישראל עבדי חסד, אתקפייה ההוא סטרא אחרא ואתחלש, וסטרא דקדושה אתקף. ובכד ישראל לא מתרעי בחסד, איינון תרין רוחין (ר"א מתבשמי, מה אתבכם להו לשאר עמיין) ומתחפה לאלכפייה לון לישראל, כדין איינון ברקאנ דנחתת מלעילא, מסטר ימין, ינקו לון שאר עמיין. (ר"א ימייא לההוא סטרא) וההא הוא דכתיב, (שיר השירים א) שמוני נוטרה את הכרמים, אלין שאר עמיין. ברמי נשי לא בטרתי, אלין ישראל. בגין דשאар עמיין משבי ליה בגוויהו, באינון חסדים דעבדין עם בני נשא. ויישראל מרחקן ששאר העמים מושכים אותם לתוךם באונם חסדים שעוזים עם בני אדם, ויישראל מרחקן